

gjør det muligt i det enkelte Tilfælde at idømme en sæmpeligere Straf, som ved at foreskrive Straffe, der jævnlig vilde fremtræde som saadanne og uforholdsmæssig strænge, at der maaskee kunde være nogen Fristelse for vedkommende Myndigheder eller Rævninger til at undgaa deres Anvendelse ved at see igjennem Fingre med eller at bortraifonnere det Forbryderiske i den begaaede Forseelse. Ogsaa i en anden Henseende turde der være Anledning til at gjøre Forskjel mellem Delsens af Gaver for Udførelsen af en Embedsvirksomhed og for Krænkelsen af en Embedspligt, nemlig med Hensyn til Ansvaret for den, der yder Gaven til Embedsmanden. Det skjønes ikke rettere, end at der — bortset ogsaa i denne Henseende fra Forholdet ligeoverfor Dommere — ikke er tilstrækkelig Føie til at ansee det som strafbart, ved Betaling, Douceurer eller deslige at fremkalde eller fremsthynde Udførelsen af en i og for sig lovlig Embedsvirksomhed, hvorefter det ganske vist maa stemples som strafværdigt at bestikke en Embedsmand til at gjøre Brud paa sin Embedspligt, og man har derfor i Udkastets § 114 kun sat Straf for dette sidste Forhold. Med Hensyn til Størrelsen af denne Straf skal man isvrigt bemærke, at det vistnok er en Forudsætning, at den Paagældende har indseet eller maattet indsee, at den Handling, hvorfor Gaven ydes eller tilhydes, indeholder en Krænkelse af Embedsmandens Pligt, men af Hensyn til, at navnlig den uoplyste Almuesmand ofte ikke formaaer klart at skjelne paa rette Maade med Hensyn til de herhen hørende Forhold, har man dog troet ved Siden af Fængselsstraf at burde som Straffelalternativ i § 114 opstille Bøder. Ved Ordene „for sine Embedshandlinger“ i § 112, jfr. Ordene „i sin Dommervirksomhed“ i § 115, har man tilstgittet at betegne, at det Forbryderiske bestaaer i, at Embedsmanden fordrer eller modtager Gaver for at vøgte sin Embedsdont, ligegyldigt om Saadant skeer før eller efter Udførelsen af denne, eller om Talen er om en enkelt Embedshandling eller om en Række af saadanne eller en heel Embedsvirksomhed af en vis Art, hvorefter det neppe i Almindelighed kan stemples som strafbart, at en Embedsmand som Erkjendlighedsbevis i Anledning af

sin Embedsvirksomhed i Almindelighed modtager en Gave eller deslige, naar den ikke kan refereres til visse Embedshandlinger eller betragtes som ydet for at fremkalde, eller som Løn for, en vis Embedsvirksomhed, f. Ex. hvor en Egn's Beboere ved Embedsjubilæum eller ved Embedsforflyttelse i Forening ved en Gave søge at vise deres Paakjænnelse af Embedsmandens Færd. Man har derfor ikke i § 112 eller i § 115 villet bruge Udtrykket som „i Anledning af“ eller „med Hensyn til sine Embedshandlinger“, men isvrigt er det en Selvfølge, at det i paakommende Tilfælde maa be- dømmes af Rævningerne efter et fornuftigt Skjøn over de tilstedeværende Omstændigheder, om Gaven skal ansees at have den ene eller den anden Character. At Embedsmanden ikke bør beholde eller vedblive at drage Ferdeel af den ulovlig modtagne Gave m. v., forstaaer sig formeentlig af sig selv, og da der fremdeles ikke er nogen Grund til, at den, der har ydet Gaven, skulde have den tilbage, har man i § 117 foreslaaet, at de ydede Gaver eller Fordele, eller sammes Værdi, skulde tilfjendes Statskassen.

Som bemærket er der efter Kommissionens Anskuelse Opfordring til i det Hele at betragte det omhandlede Forhold fra et andet og strengere Synspunkt, hvor der er Spørgsmaal om Gave-Ydelser til eller Gave-Modtagelser af Dommere. Den Reenhed og Ophøiethed over Partihensyn, der maa kræves hos Dommeren; Vigtigheden af at fjerne endog det blotte Skin af, at han i sin Virksomhed, der gaaer ud paa at øve Ret uden ethvert Hensyn, er modtagelig for ydre Paavirkning, maa formeentlig føre til ikke blot at opstille den absolute Forbring til ham, at han under ingen Omstændigheder maa modtage nogen Gave i sin Dommervirksomhed, dette forstaaet paa den ovenfor antydede Maade; men Overtrædelsen af dette Forbud fra Dommers Side synes overhovedet i den Grad at være uforenelig med de Pligter, som hans Stilling paalægger ham, at den altid bør paadrage ham Straf af Embedsforbælgelse, foruden at dermed efter Omstændighederne maa kunne forbindes anden Straf. I Overeensstemmelse hermed har man i § 115 for den Dommer, der i sin Dommervirksomhed fordrer, modtager eller lader sig tilfige